

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Via Vitæ Operis Hvivs Hypothesis

Florentius <Batavus>

Antverpiae, 1551

Quopacto is qui promouet vni inniti debeat Deo, se vti imbecillo at
impotente contempto. Cap. 12.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30077

IMPEDIMENTIS ET ADIVMENTIS. 22
qui compluribus interfuere prælijs, in quibus
varijs vltro citroq; cōflictus habiti sunt.
Præterea etiam si quis non valeat ad abso-
lutam vitæ probitatem peruenire, sed firmi-
or permaneat ad finem vsq; vitæ, ob id ta-
men non debet non eò pro viribus commi-
ti: nam Deus vel affectum bonū intuetur,
& conatum non relinquit irremuneratum,
qui etiam nonnunquam magis agnoscit re-
muneratq; propensam voluntatem atq; ip-
sum opus: insuper tanto illum maiori lau-
de olim dignum censebit, quāto maiori stu-
dio perfectionis dotem ambiuit, etiā si nun-
quam sit assequutus: nam non iuxta fructus
qui ex labore est rationem remunerat deus,
sed teste apostolo iuxta sui rationem labo-
ris vnusquisq; mercedem accipiet. Laborāt Cor. 3. b.
enim nonnulli magnis quidem sudoribus,
at (quoniam ita deo visum est) exiguo inter-
dum fructu:

Quo pacto is qui promouet vni inniti debeat Deo, se
vti imbecillo at impotente contempto. Cap. 12

Quemadmodum graue est spiritualis
profectus impedimentum proprijs
fidere viribus, aut rei cuiuspiam extra
Deum, ita efficax est adiuumentum hominē
totum præsidijs fidere diuinis. Quisquis er-
go foeliciter pergere cupit itinere virtutū,
ita

ita sibi displiccat suiq; obliuiscatur, vt nufquam sibi fidat, nec ob fortitudinē, nec ob eruditionem, nec ob laudatā consuetudinē, nec ob naturē dotes, deniq; nec ob aliquod creatæ rei subsidiū: quin potius ita se virtutibus æstimet inhabilem, vt neminem magis, nisi diuinę gratiæ adsit adiutorium. Nā quisquis pollet eruditione, ingenio, viribus, forma, memoria, destitutus interim gratia diuina, in longē atrociora vitia ruit, facilius que à via virtutum aberrat, quam is qui eius modi dotibus peditus nō est. Naturæ enim dona, vt testatur Bernardus, instrumēta sunt non tam ad bona quam ad mala perpetranda. Et quemadmodum ager bonus ac pinguis nisi exaretur & excolatur feracior est loliorum quam terra arida, ita insignium rerum peritia citra humilitatē, progerminat animi tumorem, hereseis & id genus alia. Quapropter nemo non cum Dauide humiliter confiteri debet, Non in arcu meo sperabo, & gladius meus non saluabit me. Sed dextera tua & brachium tuum & illuminatio vultus tui, nam vt alibi inquit, Fallax equus ad salutem, in abundantia autem virtutis suę non saluabitur. Nemo igitur nisi diuinis fidat præsijs, ad quæ dum nos totos con-

Bernar.

Psa. 4.
Ibidē supra

Psal. 32.

tos con-

IMPEDIMENTIS ET ADIVMENTIS. 23
tos conuertimus mox à diuina bonitate ex-
cipimur, iuuamur, consolamur, pascimur,
erudimur, ad viuos fontes deducimur, &
torrente diuinæ voluptatis potamur, id-
que iusta quod cuique Dominus noster cer-
nit expedire. Aduersus omnes hosteis ip-
se nobis & propugnaculum & scutum est,
iuxta illud, Qui habitat in adiutorio altis- ^{Ps. 91.}
simum, in protectione Dei cœli commorabi-
tur. Proinde quo quisque minus sibi aut
cuiquam fidit creaturæ, quòque magis à di-
uino pendet adiutorio, omni sollicitudi-
ne in eum proiecta, qui prudentissimè
moderatur omnia, eo firmiter consistit, &
foelicius pergit, veluti arbor quædam alti-
us in terram fixis radicibus, quam neque
imber pusillanimitatis, neque ventus su- ^{Simile.}
perbiæ possit deicere. Tam diu autem
quisque sperare & potest & debet, quam
diu non accepit sententiam deinceps non
sperandi. Quò autem quis progressum facit in
virtutibus, id diuinæ gratiæ diuinoque ad-
iutorio cui fidebat acceptum ferat oportet.
Ad hanc spem nos apostolus cohortatur, vbi ^{Rom. 15. 13.}
sic orat. Deus autem spei repleat vos omni
gaudio & pace in credendo vt abundetis
in spe, virtute Spiritus Sancti.

Idem

Idem quoque & alijs compluribus locis admonet, fidendum diuinæ bonitati atque fidelitati, id quod quisque sapius cordi habere merito deberet, animo voluens non suas vires aut imbecillitatem, sed diuinam potentiam atque bonitatem, quodque Deus solus nihil non possit, sine quo nulla nec potentia, nec sapientia potest prodesse. Neque vero satis est istuc scire & credere modo, quinimo & reminisci sæpenumero ex animo oportet, donec hoc ipso instigatus didicerit, seipsum prorsus deijcere, omneis vires suas atque ingenium nihili ducere, seipsum humiliter ad Deum conuertere, eidemque suam necessitatem, imbecillitatem, & cœcitatem pãdere, præsertim dum se sentit a primo suo decreto refriguissse, aut in re quapiam comperit se sibi planè defuisse.

Spiritualis exercitatio, ad pandendã Deo propriã indigentiam, & quo pacto quisque confidens etiam pro viribus adniti debeat. Cap. 13.

Multifariam autem circa hanc rem in cotidianis cordis tui coram Deo effusionibus teipsum poteris exercitare. Scilicet, nunc veluti cœcus illuminari diuino intus spiritu exoptans, cum cœco illo in clamabis. Iesu fili David miserere mei: fac Domine vt videam: & cū psalmographo.
Illumina

Lu. 18. 9.